

I en Indigo 3000 Arvika-Marbella
september 2002

av
Bengt Lidmalm

En ny tur i Indigon! Vi var inte nöjda med bara en resa i år, nu skulle vi, Bibi och jag, dra till Spanien för att lämna min bil där kanske till nästa säsong i Sverige. Det är alltså frågan om enkel resa ner.

Först gäller det att packa bilen. Allra först att packa den själv, dvs få in sufflett mm som skulle med. Först en rengöring av den något dammiga suffletten med högtryckstvätt ut- och invändigt lite på distans så att tyget inte skadas och sedan fönsterputs på rutan. Den blev som ny! Sedan inpackning i det rentorkade utrymmet. Jag har kommit på ett nytt sätt att packa för att få skrammelfrihet: de 2 stora bågarna som vanligt fästa med spännbanden. Sedan kommer själva suffletten, som vanligt med nosen först ”på rygg” med framkanten bakåt, sedan tyget varvat ovanpå. I ett av tygveckan skjuter jag sedan in den lilla bågen så att den inte kan skramla. Ovanpå alltihop lägger jag sedan sidobågarna med den klädda sidan neråt mot rutan så den inte repas och med de höga delarna under cabluckans förhöjningar.

Sedan klämde vi in det nödvändigaste, dvs en hel servis, dator, skärm (platt), projektor, syltburkar (Hagens hallonsylt att avnjutas i Spanien), vår största resväska, en massa skor, en Kärcher högtryckstvätt med slangar och munstycke, 2 mjuka sportbagar, Bibis Big Bertha, en trave CD-skivor, diverse tröjor, jackor, skinnlavor och kepsar för eventuellt dåligt väder förutom det som hör till bilen i form av punkteringspray, sittbrunnskapell, helkapell, bensindunk, olja, tvättryllor, mm, mm. Behöver jag säga att vi som vanligt kör utan reservhjul? Mycket mer fick inte plats men å andra sidan fick vi med allt vi skulle utom några dessertskålar som låg i en lite för skrymmande kartong.

Vi gav oss iväg från Arvika på eftermiddagen den 23/9 efter en något förkortad arbetsdag för mig på Arvika Gjuteri. Första etappen till Göteborg. Första 10 milen är en fröjd för en Indigo-åkare medan de är obegripligt usla för all annan trafik. VCE måste köra ett flertal breda transporter med sina frontlastare varje dag och vi på gjuteriet fraktar flera 10-tusentals ton gjutgods och sand längs dessa parodier på vägar! Just före Åmål ut på 45:an som alla med visst fog skäller på men jämfört med vägarna jag farit på just framstår den ändå som något oerhört brett.

45:an är ju inget man strävar efter som Indigo-åkare (populärt med fartkontroller) varför den lämnas i Frändefors och jag rattar längs en smalare väg som skär över till Uddevalla. Därifrån en tråkig men milslukande E6:a till Göteborg. Efter diver

se göromål i Partille och på Norra Älvstranden, där jag nu har nytt kontor i Göta-
verkens gamla lokaler, styrde vi mot Stenas tysklandsterminal via en Shell-mack
för att slippa tanka dyrt på Autobahn. Den praktiskt belägna Shell-macken i Kiel
precis vid Stena-terminalen har ju slagit igen.

Kiel-färjan är väl med 2030 kr för bil plus insidehytt för 2 inte det billigaste
färdsättet men räknar man in att man slipper en hotellnatt och att man förflyttar
sig nästan 50 mil under natten utan rörliga bilkostnader är de kanske inte så dumt
i alla fall. Det är ju en ganska trevlig mjukstart ombord med god mat och dryck.
Och dessutom brukar man ju alltid träffa någon man känner, så också denna
gång, nu ett par vi känner från Arvika som var på väg till Italien och Lago Mag-
giore. Vi fick en trevlig pratstund innan drajan och middagen. Vi har många
gångar intagit denna i en trevlig restaurang kallad Victoria. Denna lyste nu med
sin frånvaro, hela den delen av båten var nu omgjord med stor bar med musik,
själservering och en á la cartematsal. Mahogany, blått och rostfritt. Tja... Hytterna
var också uppfräschade med nya trägolv och mer marin inredning än det tidigare
containerstuket. Stora baren med levande musik och stort dansgolv en trappa upp
var stängd. Tydligen ersatt med den nya. F ö var det fullt på båten denna mån-
dagskväll. En besättningsman på bildäck påminde mig om första gången jag
kommit ombord med en Indigo, kul!

En rejäl frukost på morgonen så vi inte skulle behöva lunch alltför tidigt. Trots att
vi stod längst bak var vi snabbt inne på Kiels gator, nercabbade men med jackor
på det var lite kylslaget men med en gnistrande klar himmel, inte en molntapp så
långt ögat nådde. Planen var att åka lite småvägar varvat med snuttar av Autobahn
för att också klämma lite mil. Vi började med Autobahn mot Hamburg för att på
enklaste sätt komma igång och komma förbi Elbe innan det korkar till sig frampå
dagen.

150 km/tim kändes som en behaglig takt i solskenet, strax över kardanaxelns
egensvängningsfrekvens. Det lilla tygstycket mellan störtbågarna gjorde sittbrun-
nen ganska dragfri, framförallt blev det virvelfritt vid benen så att de 8 kilowatten
värme verkligen kändes. Det gällde att skruva ner så man inte blev stekt!

Trafiken tättnade ju närmare Hamburg och den kritiska passagen genom Elbe-
tunneln vi kom. Någon kilometer före och i 5 km i timman ser jag blåljus bakom
och håller åt vänster så att polisbilen kan passera mellan filerna. Strax tvärstopp i
alla filerna samtidigt! Stau redan klockan 10! Mobiltelefonen ringer lägligt då så
jag kunde prata legalt (inte tillåtet under körning). Hur det nu var så släppte
plötsligt alltihop efter mindre än 5 minuter och vi kunde passera under Elbe utan
ny dramatik.

Nu var planen att leta oss in på några mindre vägar för att få se den tyska vischan på riktigt. Vi svängde först mot Bremen, Autobahn nr 1 där 7:an fortsatte söderut och sedan tog vi första Ausfahrt och styrde söderut. Vi hade egentligen tänkt åka Bundesstrasse 3 men hamnade av någon anledning väster om den på andra, förmodligen vackrare, småvägar. Här är det verkligen jordbruksbygd i "Platt-Deutschland" vilket frekventa skyltar med saluskyltar vid bondgårdarna med "Kartoffeln" (potatis) och "Eier" (ägg) vittnade om. I nercabbat läge kunde vi också rikligt avnjuta lantluften. Byarna låg tätt med mycket vackra korsvirkeshus blandat med påfallande ståndsmässiga villor i fina trädgårdar. Bor kanske sådana som jobbar i Hamburg här?

Så småningom närmar vi oss Autobahn igen och hakar på den två avfarter söderut tills vi kommer till korsningen med Bundesstrasse 3 och tar nu den mot Celle, provinshuvudstaden. Vi passerar i Bergen skyltar mot Belsen. Jag har varit på detta ruskiga ställe ett par gånger tidigare men det lockade inte nu trots att Bibi inte sett det. Jag tror nog att vi ändå aldrig kommer att glömma. Vägen är här bra och har frekventa omkörningsfiler som underlättar. Tidvis kör vi genom täta lövskogspartier där träden bildar tunnlar för oss. Då det närmar sig lunch funderar vi på att åka in i Celle men den gamla favoritorten Hildesheim lockar på kartan. Om vi inte spiller för mycket till vid Celle borde vi hinna dit. Vi tar kringfarten på västsidan om Celle och är snart på den numera färdigbyggda vägen mot Hannover (som någon kanske minns åkte vi här på hemväg från München för några år sedan med oändliga köer vid vägarbetena). Snart är vi på Autobahn nr 7 söderut och tar av mot Hildesheim, den södra av de 2 avfarterna, den som leder mot centrum direkt.

Efter lite snurrande på smågatorna hittar vi en lämplig parkering nära teatern. Vi hade inga småmynt av lämpligt slag (cent!) så det fick bli gratis. En kort promenad och vi är inne i absoluta centrum, Rathausplatz eller vad den nu hette. Här finns en otrolig samling vackra hus med mer eller mindre guld på utsidan. Här hade olika skrän sina hus. Vi går till "det vanliga", Knochenhauer Amtshaus och Stuben i bottenvåningen. Ute kändes lite i svalaste laget trots solen från den fortfarande klarblå himlen. Inredningen var något ändrad sedan sist och bl a hade man inrett ett soppkök dit folk kom för att köpa sin soppa och ta med hem eller till sina arbetsplatser. Många olika soppor och bröd. Man betalade per deciliter. Kanske en affärsidé att ta med hem?

Hursomhelst tog vi också soppa men serverad vid stabilt, skurat trä bord. Det blev en utsökt tomatsoppa med en klick grädde på ackompanjerad med gott bröd och drickbar öl. Då både Bibi och jag har vissa viktsfunderingar fick detta räcka som lunch idag. Det gäller att se till att man har utrymme sparad för framtida utsvävningar! En promenad tillbaka till bilen via några skyltfönster. Var det inte här vi

köpte den blå korgen och var det inte här vi första gången såg en dassborste utformad som en katt? Ingen parkeringsbot på Indigon. Man vet väl inte var man skall placera den när sittbrunnskapellet ligger på!

Vi tankar på den lägligt placerade Shell-macken före påfarten på Autobahn, nummer 7 riktning söderut. Nu blir det en del mil som skall slukas, vi tar nu inga småvägar ett tag framöver. Från Hildesheim och till strax norr om Frankfurt är det en rolig Autobahn-sträcka över diverse berg, bl a Hartz. Långa, snabba kurvor med en hel del körglädje. Vi passerar Seesen, Göttingen och Kassel.

Kassel-backarna, de som längs 7:an bär söderut från Kassel var på min tid inom Volvo Service ökända. Att ha en Volvo-verkstad i den trakten var en given succé. Här kom alla svenskar farandes söderut efter minst ett års körning i sotuppbbygande hastighetsbegränsning. När man väl kom hit och började använda fullgas i motluten lossnade sotet inne i förbränningsrummen och fastnade vid kolvringarna med skärning som följd. Lagom kul på semesterns första dag.....

Körglädjen på topp, märkligt fri fart på många ställen. Noterar i en lång utförlöpa med 100 km/tim som gräns att den tidigare luriga kameran i en lång vänster i mittremsan tagits bort. Här höll man igen i onödan tydligen! Sista raststället innan slättlandskapet (längs Autobahn alltså) som börjar ca 5 mil norr om Frankfurt och sedan varar in i Schweiz är Wildeshausen. Det är dags för en eftermiddagsfika. De gamla automatfiken längs Autobahn har verkligen fått en uppräckning, nu kan de vara riktigt trivsamma. Indigon väcker berättigat uppseende på parkeringen.

Planen var nu att lämna Autobahn och söka oss en väg väster om Frankfurt söderut. Då klockan närmade sig rusningsdags stannade vi kvar på Autobahn med tanken att vi snabbare skulle passera Frankfurt. Om den tanken stämde får vi aldrig veta, trögt var det nämligen på Autobahn. Före Frankfurter Kreuz (det vi flygplatsen) var det nämligen tvärstopp. Ingen olycka vad vi senare kunde se utan ett av de oförklarliga stopp som ibland uppstår när trafiken är tät, s k ”dragspelseffekt”.

På avfart 24 lämnade vi Autobahn. Hade det varit stopp på Autobahn var det här tvärstopp! Ett trafikljus orsakade oändliga köer i rusningstrafiken. Vi hade ju ingen tid att passa som tur var. I sådana lägen förstår man finessen med automatladda....Vår strävan var att komma till väg 45, den som vi egentligen tänkt ta redan norr om Frankfurt. I Langen kom vi dit och fortsatte sedan mot Dieburg,

Den tidigare klarblå himlen började nu mörkna och det var inte bara på grund av kvällningen, det var nu 6-tiden. Det som attraherade oss till 45:an var att den hade en grön linje (”vacker väg”) längs den röda. Det var redan mycket vackert redan

vid Höchst (inte att förväxla med industriförorten med samma namn ett par mil norrut!) och Bad Köning och då hade den gröna linjen inte ens börjat!

Vackert i Tyskland är lika med bergiga trakter vilket det var här. Man följer vattendrag i slingrande dalgångar. Grönt är det från Erbach och vidare till Eberbach där vi möter Neckardalen. Vägen heter nu 37 och vi följer Neckar uppströms. Jag trodde att Neckar inte var någon vindalgång men det visade sig snart att jag hade fel. Här fanns så småningom gott om vinsluttningar.

När vi kommer till Neckarsulm upphör den gröna vägmarkeringen. Audis fabriker är ju faktiskt inte så vackra att se på. I mina unga år hette fabriken NSU (en förkortning av Neckarsulm). Det var en fabrik som gjorde motorcyklar. Scootern NSU Prima (en oblyg Lambretta-kopia) var poppis i Sverige. Man slog sig på det här med bilar och började med småbilar som blev populära på 50-talet. Vem minns inte NSU Printz? Den 2-cylindriga Printzen växte till sig och fick heta NSU TT, NSU TTS och NSU 1200, alla i vad som kallades "tvåkoppsdesign". Rätt pigga bilar med luftkylda, 4-cylindriga motorer på tvären bak.

Tyvärn blev NSU-sagan all tack vare (på grund av?) en uppfinnare man hade hos sig, en Dr. Wankel. Han uppfann en rotationskolvmotor vi alla känner till. Denna hamnade först i en sportkupéversion av Printz. Sedan gjorde man en helt fantastisk bil i alla avseenden utom motorn, eller kanske skall vi säga drivlinan, Ro80. För sin tid kanon design som faktiskt står sig bra idag, lågt cd, rymlig, toppenkvalitet i allt – utom drivlinan. Motorerna höll helt enkelt inte. 1000 mil och det var färdigt. Reparation tillåten endast på fabriken. Alltså in med utbytesmotor. Det var inte så att motorerna brakade ihop. Det var "bara" kolvtätningarna som fastnade i sina spår och det blev otätt med ojämn tomgång som första symptom. Detta ledde till motorbyte. Ro 80-förarna hade en signal till varandra när de möttes på vägarna, och dom var ganska många, man visade upp ett antal fingrar, ett för varje motor man bytt. När man började visade 5-6 stycken kan man förstå att ekonomin inte kunde vara den bästa på NSU. Det ledde till att VW köpte dom och den bil NSU redan hade nästan klar, en mer konventionell, fick VW-namn, VWK70. Ingen höjdare i bilhistorien. Så småningom hamnade NSU-fabriken i Audis ägo där den fortfarande är. Från början gjorde man lite mer speciella varianter där men nu vet jag inte hur det är.

Här började regnet komma tillsammans med mörkret. Eftersom det rullade på var det inga funderingar på att cabba på. Vi susade vidare på 4-filig väg mot granorten Heilbronn. Ännu en bilstad jag inte vet vad som hänt med. I min ungdom tillverkades här Fiat-bilar. Om jag inte minns fel brukade det stå "Neckar" på bakluckan. Nu vet jag inte vad som hänt med den fabriken. Några Fiat-ar lär det dock inte vara frågan om. Då regnet strilade ock klockan närmade sig etappuppe

håll höll vi ögonen öppna efter något som likande hotell när vi körde genom Heilbronn centrum. Kanske var det turen med rödljus (de var mest gröna) som gjorde att vi plötsligt var igenom Heilbronn utan hotellkänning. Vi var på väg B 27 i riktning mot Stuttgart vidare längs Neckar. Flera ortsnamn på kartan längs floden vittnade om nya hotellmöjligheter.

Ett snurrande i Laufen gav inget napp. I en backe ner mot Kirchheim trodde jag blixten slog ner, jag höll på att köra av vägen i förvåningen. Avsaknaden av mul-ler (annat än det trivsamma från avgasrören) och lite tankeverksamhet gav förklaringen, en hastighetskamera! Tyskarna är nämligen så fula att man inte varnar före! Nu får vi se om det dyker upp någon avi om detta. Att det regnade och att man i en nercabbad Indigo måste hålla tempot upp är väl ingen gångbar ursäkt, möjligen en förklaring....

Hotellet i Kirchheim var f ö fullt. I Besigheim hade vi större tur, efter ett stängt, ett fullt hittade vi ett Gasthaus med rum. Man ursäktade sig för dusch och toalett i korridoren men nu dög även det. Detta låg vid torget med parkering under. Gratis!

Besigheim visade sig vara en helt charmerande liten ort med en Altstadt där vårt hotell låg. Där fanns flera trånga gränder med ett flertal näringsställen. Vi intog middagen på hotellet (eller egentligen Gasthausset) vilket var gemytligt. Då det var skördetider var matsalen belamrad med burkar med olika produkter man kunde köpa. Tomatsoppa igen följd av en liten köttbit, naturligtvis med Spätzle, den goda hemlagade pastan man gör i Schwaben, avrundat med kaffe och Himbeergeist. Bibi med traktens ljusa rödvin och jag med äkta öl till maten. En promenad i gränderna under paraply och en sängfösare i form av "ein viertel weisswein" avslutade dagen.

Vårt hotell hade ingen Frühstück arr erbjuda så vi drog iväg direkt med planen att stanna vid första Autobahnraststätt. Då regnet fortfarande föll cabbade vi på nere i garaget. Vi fortsatte 27:an vidare söderut längs Neckar. I Bissingen korsar vi floden och snart är vägen 4-filig som ganska snart når fram till Autobahn 81 som vi tar söderut för att runda Stuttgart. Det är morgonrusning och den vill man ju undvika. Vi passerar korsningen där man kan ta av inåt stadsdelen Zuffenhausen där Porsche ligger. Nästa avtag vi inte heller tar är mot Feuerbach där Bosch huvudkontor och alla de ursprungliga fabrikerna ligger. Trafiken är emellertid mycket tät och stoppar av och till med dragspelseffekten. Snart är det helt stopp. Det visar sig så småningom att trafiken på motorvägen Karlsruhe-München står stilla och det är den vi skall in på! Det rör sig en billängd i taget. Vi slår på radion och får veta att det är stopp just där vi är samt på ett otal andra ställen. Vi hör också att det längre söderut snöat, att det rådde vintervägförhållanden i Schwarzwald, planen var att åka över dessa vackra bergstrakter. Alla filer lika

sakta. Ingen frukost ännu! Snart ser vi skyltar om raststället Sindelfinger Wald. Vi krånglar oss över till reservfilen längst till höger och lyckas ta oss till raststället för den efterlängta frukosten. Regnet duggar envist vidare.

Vi gör oss ingen som helst brådska. Trafiken masar sig sakta fram därute, billängd för billängd. Ibland tror vi att det håller på att släppa men inte. Eftersom vi skall ta höger ner förbi Sindelfingen, dvs en avfart som borde komma alldeles strax åkte vi i alla fall ut och ansluter oss till kön. Det verkade röra sig lite mer längst till vänster så vi drog oss dit bara för att strax se skyltarna om avtaget vi skall använda. Tillbaka till högerfilen och sedan längst ut för att passera alla och svänga av till öppna vägar. Trodde vi ja, Polisbilar blockerade hela Autobahn mot München och alla leddes av dit vi skulle, 4 filer skulle bli 2 som skulle in på en 3-filig som också stod stilla, Stau! Folk som skulle till jobbet på Mercedes i Sindelfingen antagligen. Det här är verkligen bilbyggartakter! Efter någon mil lättade det. Med all den tappade tiden och vädret bestämde vi oss för att rulla vidare på den inslagna vägen, Autobahn 81.

Vi följer i stort Neckar söderut mot dess upplopp. Vi tar av vid Schwenningen mot Schaffhausen och är då åter inne på Bundesstrasse 27 som vi följde dagen innan längs Neckar. Vid Donaueschingen passerar vi en mycket smal Donau. Strax skall upp över lite höjder och här ligger mycket riktigt snön. Det är helt vitt med snöblandat regn i luften! Träden är fulla i löv och är helt vita. Det ser mycket märkligt ut. Många träd tål inte belastningen och bryts av som tändstickor, det ligger fullt längs vägen. Lyckligtvis inga på vägen. Här håller man växtligheten på behörigt avstånd från vägen. Vi passerar också avtaget vi skulle tagit mot Neustadt i Schwarzwald, det var nog lika bra att fortsätta rakt....

Vägen börjar bli ordentligt backig och kurvig, vi närmar oss den schweiziska gränsen. Vi kommer igenom utan att man krävt oss på de sedvanliga 35 SFR för motorvägsavgiften. Har man slutat eller var det för att det inte var motorväg just här? I Schaffhausen kör vi över Rhen. Den tredje större floden på kort tid! I Schweiz är det till att börja med A 4 som gäller (f ö även kallad E 41 som vi följt hela vägen från Stuttgart). Vi rundar först Winterthur och sedan Zürich för att komma in på väg 1, en vanlig röd väg, västerut. Målet för dagen är nämligen Genève.

Det börjar bli lunchdags och vi spanar efter något som ser trevligt ut längs ettan. Vi hittar en trevlig ställe mitt i en byn Rothirst, Rössli.. Här har man 2 avdelningar och vi väljer den med vita dukar. Glasen är höga på borden så det verkar snofsiget värre trots att det är i en liten by på vischan. En enorm vagn med olika starka drycker för att rundas av måltiderna med stod mitt i rummet. Kocken kommer ut och hälsar i hand! Gästerna var på fallande eleganta. Deras ”business lunch” faller

oss i smaken och vi får chansen att prova en tredje variant av tomatsoppa. Utsökt! Huvudrätten var ”Geschnetzeltes”, dvs den i Zürichtrakten populära rätten med småskuret kött i en sås, i det här fallet hjort och till det Spätzle, igen. I Schweiz tar man det här med mat på allvar man blir aldrig besviken inte heller nu. När vi skall åka kommer kocken ut igen och tar adjö och berömmar oss för den fina bilen som han varit ute och tittat på medan vi åt.

Strax före Bern hakar vi på motorvägen för att slippa krångla i stan. Ut ur Bern var skyltningen ny, förut har man alltid letts via Freiburg mot Lausanne och Genève men nu var det i stället gemensam utfart med Neuchâtel. Det måste vara en ny av oss oprövad väg så den fick det bli, trots att det var motorväg. Det som hänt är att man nu byggt ut en motorväg längs den gamla väg 1 via Murten och Payerne (gammal romersk stad) till Lausanne. Vackert och antagligen någon mil kortare än den gamla där man leddes via Vevey.

I Morges strax efter Lausanne växlade vi över till den mycket fina vägen längs Genève sjön mot Genève. Pittoreska Rolle, Nyon och Coppet passerades. Här ligger vinodlingarna på rad. Något vi sett mängder av i Tyskland hade också letat sig hit: majs! Hela vägen längs vattnet ligger den ena ståndsmässiga villan efter den andra. Här skulle man kunna bo utan att lida alltför mycket.

Vi följer huvudstråket in i Genève. Vi tar inte ner mot vattnet utan fortsätter mot järnvägsstationen. Vi är på jakt efter ett hotell med garage. Mitt gamla vanliga, billiga och centralt belägna Époque har ingen sådan lyx, om det ens finns kvar. Nog för att vi haft det trögt på Autobahn tidvis men det här tog nog priset. Ruskingsdags som vanligt och dessutom helt uppgrävd gata, man lägger spårvägs-spår! Som tur är ligger det flera hotell just här och det fanns möjlighet att stanna utanför. Det andra hade både rum och garage att erbjuda. Garageporten höll på att ta med huven på Indigon, den öppnade utåt! Att det stod ett ”Stop” målat på asfalten framför såg inte jag, närsikten är ju inte den bästa med den långa huven. En hastig islängning av backen räddade huven – puh!

Nu är det dags för en av resans planerade höjdpunkter, den som stört resans rutt i stort, nämligen att vi skulle gå på Café de Paris. Familjens favoritrestaurang. Jag vet inte hur gammal den är men 1971 var jag här första gången hitskickad av racerföraren Michael Parkes (som körde för oss i Scuderia Filipinetti) för att köpa smör. Deras mycket speciella ”Beurre Café de Paris”. Det finns många försök till kopior ute i världen men inget går upp mot originalet. Det var alls inte självklart att man sålde men då det var till en känd racerförare fick jag handla 1 kilo. Det levererade jag till flygplatsen där Michael lastade in det i sitt plan. Vi skulle ses på kvällen i Modena och avnjuta smöret på en restaurang där. Jag skulle köra en Volvo 145 med en Ferrari 512S på släp. Smöret var så gott att jag sedan dess all

tid besökt Café de Paris när tillfälle givits. Det är alltså så gott att man till och med, som nu, skapar tillfällena att få komma dit.

Restaurangen ligger precis framför järnvägsstationen på gatan som går ner till bron över Rhône precis vid sjöns ände. Lokalen har inte förändrats på alla år. Den är mycket enkel med en massa småbord som bildar långbord. Det är bara priset som finns på två speglar för det enda man serverar, Entrecôte Café de Paris, som ändrats med åren. Nu är man uppe i över 30 SFR. Det är emellertid värt varenda centime.

Vi inleder alltid med en Pastis (som Pernod) för det gör man i fransktalande länder. Sedan dricker vi Dôle-vin som är schweiziskt, för ovanlighetens skull rött, som kommer från Valais i södra delarna. Förrätten är alltid densamma (inget val), en enkel grönsallad med en god dressing. Sedan dyker ställningen upp som köttfatet skall stå på med en spritlåga under.

Köttfatet är ett stekfat i rostfritt och på det ligger köttet, en 4 dm lång, mör bit uppdelad i kanske 12 bitar. Köttet har ingen som helst likhet med de slamsor vi Sverige kallar entrecôte utan är helt rent utan senor och fett. Liknar mest ryggbiff men man kan undra hur den blir så lång. Köttet är grillat enligt vår önskan när det kommer och smöret ligger "en masse" runt omkring och har börjat smälta. Det är nu min uppgift vid bordet att hålla lämplig storlek på lågan och att se till att allt smör smälter och öses över köttet samt att köttet inte blir för hårt stekt. Till detta serveras ljuvliga pommes frites i stora mängder, varma fylls på på tallrikarna i den takt man vill ha dem. Köttet tar vi nu en bit i taget och öser på med smöret över potatisen. Det kan bara inte bli bättre!

Till skillnad från måltiden hittills finns det rikligt med valmöjligheter när det gäller efterrätterna. Vi har av tradition brukat ta en "colonel" var, den svalkar gott efter excesserna i varmrätten. En colonel (överste!) är ett glas med några citronsorbetkulor. Dessa dränker man i vodka. Läckrast är om man blandar ihop det till en jämntjock smet. Mums! Så goda traditioner skall man inte bryta. Efteråt en "ristrett", genèveska för en stark espresso (egentligen "ristretto" som är italienska och betyder koncentrerad). Till det ett litet glas av den schweiziska nationaldrycken "Poire William" eller "Williamine", williamspäron. I riktiga odlingar kan man på höstarna se päronträden översållade med upphängda flaskor inuti vilka päronen växer till sig. När man skördar klipper man av stjälkarna och samlar ihop sina flaskor med päronen i. Sedan hålls brännvinet på som då tar smak av päronet. Efter en tid säljer man, ofta med en tillhörande flaska rent brännvin för att fylla på i den takt man konsumerar. Kan rekommenderas! En promenad ner till Rhône och Genève sjön är vad vi orkar med som avslutning av dagen.

Väderleksrapporten på morgonen på hotellteven visade på eländigt väder, i synnerhet i riktning mot Grenoble dit vi skulle. Suffletten fick alltså sitta kvar på. Efter att ha tankat billig schweizisk bensin letade vi oss ut mot motorvägen söderut. Efter att ha litat på skyltningen visar det sig att vi åkt i ett stort S, från flygplatsen runt hela Genève i en båge på franska sidan och sedan upp igen runt Mont Salève och söderut igen mot Annecy. Det var ju förstås vackra trakter. Det berodde på att motorvägen kortaste vägen mot Annecy ännu inte är klar så då leddes vi på det som var klart och den var inte precis den genaste vägen.

Vi är nu i Savoyen (Savois). Från Aix-les-Bains följer vi en bördig dalgång mellan höga alper på först den vänstra sidan och sedan också den högra. Mellan Chambéry (den gamla mötespunkten där alla startdestinationer strålade samman för att påbörja det ”riktiga” Monte Carlo-rallyt) och Grenoble reser sig det mäktiga Chartreuse-berget. Känt för vissa drycker, gula och gröna, och Monte Carlo-rallyts första specialsträckor på den gamla goda tiden. Då man kunde vinna med en Saab 96.

Vi rundar Grenoble på en kringväg, åker en snutt på motorvägen söderut och tar av sista avfarten innan det blir avgift. Vi vill åka Route Napoleon som går från just Grenoble till Rivieran, närmare bestämt Juan les Pins. Egentligen är det tvärsom eftersom det var i Juan les Pins Napoleon landseg från Elba för att påbörja de s k hundra dagarna om jag inte missminner mig. Vi skulle dock ta av västerut tidigare. Nu är jag inte helt säker på vilken väg som verkligen är Route Napoleon. Mina tidigare kartor har informerat om det men så inte den vi nu hade. Det finns nämligen två alternativ det kan vara mellan Grenoble och Sisteron, antingen väg N 75 som vi åkte eller en öster därom, N 85 via Gap. Hursomhelst så är båda vägarna vackra (flitiga grönmarkeringar) och går över flera körglada pass.

Väderleksgubbarna hade lika fel här som man brukar i Sverige, det klarnade upp vid Grenoble och cabben åkte ner under sin lucka där den alltid borde få ligga. Vi följde de slingringa vägarna med utmärkt beläggning. Vi mötte flera motorcyklister som hade roligt liksom en Miata. Eftersom jag känner den bilens nycker undrade jag om vi skulle få den baklänges in i vår sida men föraren höll tydligen farten under den kritiska gränsen så det gick bra, han kanske kände sin bil.

I Serres var det dags för lunch. Det var ett litet torg mitt i byn där vägarna korsades och det var en bro över det vattendrag vi följt en tid. Vi parkerade, tittade på det forsande vattnet och gick tvärs över gatan in på det som så ut som stället restaurang. Det var som en jättebar med vidhängande inbyggd uteservering. Gott om folk, tydligen bofasta och förbipasserande som vi. Bl a två tjejer vars klädsel visade att motorcyklar var transportmedlet. Efter tomatsallad, skinkomelett och en espresso var det dags att dra vidare.

Den tidigare karga naturen börjad sakta bli allt bördigare med odlingar längs vägen. Sisteron visar sig vara en mycket vacker stad belägen vid en snäv passage för floden Durance mellan bergen. Ingen tid för stopp här, vi skulle nämligen hälsa på goda vänner och ville inte bli för sena. Vännerna från Skåne, Yvonne och Leif, hyr ett hus i Cotignac, en liten by i Provence i distriktet Var.

För att komma dit lämnar vi i Chateaux Arnoux St Auban Route Napoleon och svänger höger in på N 96 skyltat mot Aix-en-Provence. Vi tar sedan av till vänster mot Oraison där vi tänker följa den lilla vägen D 4 söderut parallellt med N 96. Det var inget bra val till en början, D 4 var verkligen ingen bra väg, dålig beläggning var problemet. Vi borde väntat med att lämna N 96:an ytterligare ett tag för D 4:an blev sedan riktigt bra. Vi lämnade D 4 för att fortsätta österut på D 554. Kanonväg! Vi passerar Tavernes och Barjols och närmar oss nu Cotignac.

I en lång backe mot byn kommenterar jag att vi passerar infarten till ett kloster. Bibi tycker nu att det är dags att ringa och fråga om vägen. Leif kan meddela att vi just passerat infarten, det är en röd väg just före klosterinfarten. Det blir ett kärt återseende! Det visar sig vara ett mycket trevligt hus man hyrt i slutningen. Vi får bo i garaget som rustats upp till en gäststuga med ett otal sängplatser och alla bekvämligheter. Lite rosé från Provence och gott franskt tilltugg får oss på gott humör. Bibi badar i den något kylslagna poolen, sedan är det utsökt middag och prat fram mot 3-tiden. Vi har mycket att ta igen, det är inte precis varje år vi ses.

På morgonen drar vi vidare efter att ha fotograferat den bergskant under vilken hela byn ligger väl skyddad från nordanvindar, naturligtvis nercabbat och utan jackor, det är nu läge för shorts och tenniströja, ljuvligt! Vi kör nu söderut på D 13 och sedan D 562 för att nå N 7:an, huvudvägen längs Rivieran. Vi korsar motorvägen och kommer sedan i Brignoles ut på N 7:an. Det är fredag förmiddag men jag känner inte igen trafiken på N 7:an, den brukar vara tät och intensiv med massor med lastbilar men nu är det lugnt och behagligt. Kanske de sparsamma fransoserna äntligen lärt sig åka den parallella motorvägen i stället?

Det är vacker, kuperad natur som är ganska sensommarbränd. Vi rundar Aix-en-Provence genom att haka på motorvägen just vid infarten. Vi är på A 8 västerut, kommer snart in på A 7 (Marseille – Paris) och viker strax av på A 54. Vi vill äta lunch i Arles i Camargue, de vilda hästarnas trakt i Rhône-deltat. Plötsligt tar A 54 slut, byter namn till N 113 utan att det märks på vägen. Fortfarande fyrfilig och med planskilda korsningar. Varför kallas den inte motorväg?

Väl vid Arles tar vi av mot centrum som ligger alldeles vid stora vägen. Jakten på en parkering längs någon gata gav vi snart upp och körde in i ett parkeringshus.

Kort promenad och sedan en lunch på en av de många trottoarsserveringarna. En steak – frites – sallad med rödvin, vad annars. Bibi var inte så imponerad av toaletten, kanske hade den inte fixats till sedan van Gogh härjade här?

Vi ville också vara lite kulturella när vi nu var här så vi gick till turistbyrån tvärs över gatan från restaurangen och fick en karta med en markering av museet där det nu pågick en van Gogh-utställning. Vi promenerade dit, Arles är verkligen inte stort. Det visade sig vara en utställning om den brittiske konstnären Francis Bacons syn på van Gogh. Foton och målningar. Intressant men inte så mycket van Gogh precis även om Bacon enligt bildtexter var helt besatt av honom. I shopen handlade vi i alla fall en adventskalender av van Gogh, en av de kändare målningarna med en uteservering i Arles (den vi åt på?) med andra kända verk bakom varje lucka. Kunde vara värt €6! För övrigt väldigt praktiskt med bara en valuta, utom i Schweiz förstås där man är lika konservativa som vi i Sverige.

Museet låg precis vid amfiteatern. Ett fantastiskt bygge från några år efter Kristi födelse. I Verona fick jag nyligen lära mig att "amfi" betyder dubbel. Amfiteatern är alltså en dubbel teater, alltså rund, eftersom de annars bara var som halvcirklar. Amfiteatern används fortfarande. Arles är en av få platser, kanske den enda, där man i Frankrike har tjurfäktningar. Jag tror det är just på denna arena.

Strax intill ligger också en romersk teater, en utomhusscen som mycket riktigt är halvcirkelformad. Även denna används idag med påbyggda läktare för ökad komfort. Här känns verkligen historiens vingslag påtagligt. Vi såg många turistgrupper med guider. Tyskar och amerikaner.

Vi letar upp parkeringsgaraget och drar vidare. Vi har vänner att hälsa på även idag! Färden går över Rhône-deltat längs väg D 570 som sedan blir D 58 i riktning mot Montpellier. Bränslemätaren börjar skapa oro. Vägen blir 4-filig så Elfmacken längs motriktad körbana ratas. In mot Montpellier för att hitta utfarten mot Sète dit vi skall. Trafiken tättnar, står stilla vid otaliga rödljus och rondeller, ingen plats att ta vägen om bilen stoppar, skulle bli kaos, inga mackar alls.....

Vi kommer ut på vägen mot Sète utan att ha sett en enda mack! Nu är trafiken glesare och med platser att stoppa på om soppan skulle ta slut. Det finns en femlitare i skuffen om så skulle vara så vi ratar även shoppingcentrets mack vi passerar. Jag vet att det är en Shell-mack i Sète precis när man kommer dit. Inga problem! Vi kommer fram dit och tankar. Det gick på 60,5 liter så det var ju inga problem alls! På macken träffar vi ett par svenska ungdomar som just anträtt sitt livs resa. Med en Land Rover från Sverige till Kapstaden. Diverse dekaler tydde på viss sponsring. Man hade startat för 2 veckor sedan och skulle vara ute i 2 år. Vi önskad dem trevlig resa och körde själva in mot centrum, förbi hamnen, över

floden eller vad det nu ör för vatten inne i stan och till våra vänner Maggan och Janne. De bor permanent i Sète sedan ett par år. De har en fantastisk utsikt över havet från sin högt belägna våning i ett hus där arkitekterna troligtvis haft roligt. Efter en trevlig och god middag sitter vi på balkongen, eller rättare sagt altanen, och pratar. Vi har inte setts på över ett år.

Man har en extralägenhet som vi får låna. Vi sover gott och får en god frukost innan vi tar oss ner till hamnen där Maggans och Jannes båt ligger. Precis nerkörd från Göteborg via en massa kanaler och floder. En Albin 25 och resan tog 63 dygn. En säkerligen minnesvärd tripp! Nu var det uppputsning som gällde efter den långa resan. Då vi själva har just en Albin 25 också inköpt denna sommar blev det en del båtprat. Jag hade faktiskt varit och sett på just detta exemplar i jakten på den vi sedan köpte! Liten värld!

Vi lämnar Sète längs den landtunga som förbinder Sète med Cap d'Agde. En smal remsa med fantastisk sandstrand på vänster sida med ett otal husbilar i en lång rad, på höger sida järnvägen som tog samma väg som vi och av och till små semesterbyar.

Det är nu lördag förmiddag och vi har varit på väg sedan måndag. Vi börjar bli sugna på att komma hem till Marbella. Längs N 112 kommer vi till motorvägen A 8 och vi tar den söderut. Inget snack om småvägar längre, nu gällde det plötsligt att tillryggalägga mil på snabbaste sätt. Förbi Narbonne och Perpignan till gränsen mot Spanien på höjderna i änden av Pyrenéerna. Vidare riktning Barcelona. Vi äter hastigt på en vägkrog. Pasta.

Vi passerar Barcelona och minns våra 17 dagar där vid OS 92. Sabadell ser vi skyltar till där vi då såg svenska framgångar i fotboll. Från Barcelona skulle vi kunnat ta biltåg till Málaga vilket vi gjort några gånger tidigare. Indigon är dock roligare att köra än att åka tåg med och jag kände inte särskilt för att testa markfrigången på tågets ramper då min bil är extra låg. Dessutom skulle tåget gå först om 6 timmar varför vi drog vidare på egna hjul.

Gamla turistorter som Sitges och Tarragona drar vi förbi längs A 7:an. Vägen går genom slättland, vin och citrusfrukter verkar vara det dominerande. Förbi Valencia. Kanske 5 mil söder därom blir det lite bergigt och vägen därmed både roligare och vackrare. Benidorm passeras liksom Alicante där vi lämnar kusten men fortfarande längs A 7:an. Nu är det dock en gratisväg. Hela sträckan längs kusten var betalväg där betalningarna skedde snabbt och smidigt med Shell-kortet.

Det börjar dra sig åt lämplig tid för att söka natthärbärge. Vi väljer Murcia, en ort vi tidigare bara passerat. Vi passar på att tanka vid infarten då det fanns en Shell-

mack där. En bred aveny leder in till centrum där det var föredömligt skyltat till hotellen. Vi hittade ett nybyggt som hade garage och lediga rum.

En promenad igenom ett mycket vackert centrum med flod, bror och vackra byggnader och pittoreska torg. På ett av torgen valde vi en uteservering. Det var i grevens tid för alldeles efter blev det plötsligt fullsatt. Skinka och melon är aldrig fel och inte heller här. En köttbit därefter och allt nersköljt av en Rioja och agua con gas (bubblig vatten) kunde bara förbättras med varsin café solo (espresso på spanska) och en Magno (spansk brandy) därtill så så fick det bli.

Folklivet var intensivt när vi vandrade hemöver. Det var ju lördag kväll och alla var tydligen ute. Trottoarsserveringar överallt. Ljuvlig temperatur. 28:e september! Allt var så vackert belyst att det fick bli ett antal foton med digitalkameran på hemvägen.

Efter en bufféfrukost på hotellet är det dags att köra vidare. Breda avenyer tar oss snabbt ut ur stan. Vi är nu på N340 som faktiskt skall leda oss hela vägen till Marbella. Det är faktiskt också E 15 som vi följt sedan vi körde på motorvägen i Frankrike efter Cap d'Agde. Vägen är en s k Autovia, en fyrfilig väg som i regel har planskilda korsningar och är gratis till skillnad från Autopista som är betalväg. Standarden är i princip nästa samma. Efter Lorca kan man välja att åka via Granada, då är det 4-filigt hela vägen, eller via Almería och kusten där vägen en bit bara är tvåfilig. Det är den som är N 340 och den vi alltså skulle åka. Jag har kört den några gånger tidigare men då har den bara varit tvåfilig och väl jobbig. Nu har man gjort sig nytta av EU-pengar (inte bara för att dölja verklig arbetslöshet som i en del andra länder) och förbättrat vägen avsevärt. Den skulle bli rolig att prova!

Landskapet är nu bitvis som rena öknen. Här spelades ett antal spagettiwesterns in då naturen liknar den i Arizona. Ju mer vi närmar oss kusten desto mer uppodlat är det. Först oliver sedan vin. Därefter oändligt antal enorma växthus i plast där man odlar alla möjliga grönsaker. Vi rundar Almería längs en bergssida. Därefter kommer vi ut på ett slättland, precis som ett floddelta som breder ut sig från bergen en bra bit ut i havet. Här kunde man tro att havet var betydligt närmare för hela arealen är mer eller mindre täckt av dessa växthus i plast! Bland allt detta fanns också flera fabriker som tillverkar plast för - just det - växthus. Här måste det produceras oändligt med grönsaker. Precis när detta märkliga slättlandskap upphör gör också de 4 filerna det. Nu blir det en sträcka av mycket underhållande tvåfilig väg. Talrika grupper med motorcyklar visar att det också finns andra som gillar detta. Dom tvingades ligga bra djupt ner i böjarna för att hålla jämna steg med oss! Mina nypålagda Pirelli P 7000 gör ett mycket bra jobb dessutom utan att gnälla för mycket så hustrur kan bli oroliga.

Det tvåfiliga tar slut i Nerja. Då det är lunchdags svänger vi ner mot Nerja. Vi passerar längs gamla kustvägen och snart hittar vi en restaurang som hänger ut över havet. Bland söndagsmiddagsätarna, bl a ett gäng svenska pensionärer, spisar vi vår fisk för att sedan fortsätta hemöver mot Marbella. Upp på motorvägen, förbi Málaga, Torremolinos, Benalmádena, Mijas, Fuengirola, Calahonda och sedan Marbella. Då vi bor någon mil väster om kör vi runt på nya motorvägen och tar sedan av mot Puerto Banús och så är vi hemma i Atalaya de Rio Verde och El Palmeral nr 9.

En nätt tripp på 6 dygn, 378 mil och 379 liter, dvs 1,00 liter/mil.